

Ođlan ve Kűçűk At

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve Kúçük At

Aysel Banu YAVUZAL

Leo, sıcak açık kahverengi tenli ve ön dişleri aralıklı gülümseyen küçük bir oğlandı. Hardal sarısı bir tişört ve mavi kot tulum giyerdi. Her öğleden sonra, yeni bir şey bulmayı umarak evinin yakınındaki tozlu yoldan aşağı yürürdü. Bir gün, eski ahşap çitin arkasındaki çayırdan yumuşak bir kışneme duydu.

Çitin arkasında, Leo'nun gördüğü hiçbir ata benzemeyen, yaşlıca küçük bir at duruyordu. Tüyleri kestane kahverengisiydi, burnu ve gözleri griydi. Yumuşak kehribar gözlerinin üzerine krem rengi bir yele düşüyordu. Atın üzerinde basit kahverengi bir yular ve yumuşak bir ip vardı. Leo'ya baktı ve yavaşça gözlerini kırptı.

"Merhaba, küçük at," dedi Leo yumuşak bir sesle. At krem rengi kuyruğunu salladı ve yavaşça bir adım yaklaştı. Leo elini uzattı ve at parmaklarını kokladı. "Ne kadar dost canlısın," diye fısıldadı Leo. Atın alnında küçük beyaz bir yıldız fark etti. "Sana Bakır diyeceğim," dedi, "çünkü tüylerin parlak bir kuruşun renginde."

Ertesi gün Leo evden bir havuç getirdi. Bakır onu mutlulukla çiğnedi ve Leo atın boynunu okşadı. "Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordu Leo. Yumuşak ipi Bakır'ın yularına taktı. Çimenli patikadan aşağı yürümeye başladılar ama Bakır çok ama çok yavaş yürüyordu. Leo'nun onun yanında kalabilmek için minik adımlar atması gerekiyordu.

Başta Leo sabırsızlandı. Koşmak ve zıplamak istiyordu. Ama sonra Bakır'ın gri burnuna ve sevecen gözlerine baktı. "Sorun değil," dedi Leo. "Yavaş gidebiliriz." Uzun ayçiçeklerinin ve vızıldayan arıların yanından geçtiler. Bakır bir yonca kümesini koklamak için durdu ve Leo bekledi. Bu sakin yürüyüş huzurlu hissettirdi ve Leo bundan hoşlanmaya başladı.

O günden sonra her gün Leo ve Bakır sakın yürüyüşlerine çıktılar. Leo, Bakır'ın yavaş ve düzenli adımlarına uymayı öğrendi. Bazen büyük meşe ağacına kadar yürüyüp gölgesinde dururlardı. Leo Bakır'a gününü anlatırdı ve Bakır sanki anlıyormuş gibi başını sallardı. Yaşlı at ve oğlan en iyi arkadaş oldular.

Bir öğleden sonra Leo, Bakır'ın tüylerinin tozlu ve düğümlü olduğunu fark etti. "İyice taranman gerek," dedi Leo. Küçük bez çantasına uzandı ve yumuşak bir fırça çıkardı. Bakır sabırla ve sakin durdu. Leo atın kestane rengi tüylerini yavaş, yumuşak daireler çizerek fırçalamaya başladı. Toz uçtu ve tüyler parlamaya başladı.

Leo, Bakır'ın sırtını, boynunu ve krem rengi yelesini fırçaladı. Bakır'ın kulakları gevşedi ve mutlu bir iç çekti. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi Leo aralıklı dişleriyle gülümseyerek. Bakır'ın alnındaki beyaz yıldızın etrafını fırçaladı. "İşte," dedi Leo. "Yakışıklı görünüyorsun." Bakır usulca Leo'nun omzunu kokladı.

O günden sonra tımarlamak günlük rutinlerinin bir parçası oldu. Leo, Bakır'ın yumuşak tüylerini parlayana kadar fırçalardı. Sonra sakın yürüyüşlerine çıkarlardı. Bazı günler gölete kadar yürüyüp ördekleri izlerlerdi. Diğer günler sadece çitin yanında durup sessizliğin tadını çıkarırlardı. Leo bir arkadaşla ilgilenmenin harika hissettirdiğini öğrendi.

Rüzgârlı bir gün Bakır biraz yorgun göründü. Adımları her zamankinden daha yavaştı ve başı öne eğikti. Leo onu acele ettirmedi. "Dinlenebiliriz," dedi Leo. Meşe ağacının altında birlikte oturdular. Leo, Bakır'ın sıcak böğrüne yaslandı ve atın düzenli nefesini hissetti. Rüzgâr esiyordu ama sıcacık ve güvendediler.

Leo, yavaş günlerde Bakır'ın ekstra şefkate ihtiyacı olduğunu fark etti. Yaşlı atın sırtına örtmek için bir battaniye getirdi. Yumuşak bir sesle konuştu ve Bakır'ın tüylerini ekstra özenle fırçaladı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye fısıldadı Leo. Bakır'ın kehribar gözleri ona güvenle baktı. Oğlan ve küçük at sessiz, huzurlu bir anı paylaştılar.

Bazen diğ er  ocuklar g lerek ve bağı rarak yanlarından kořup ge erlerdi. Leo'nun neden bu kadar yavař y r meyi sevdiğini anlamazlardı. Ama Leo aldırmazdı. Huzurlu y r y řlerin ve tımarlamanın  zel armağanlar olduğunu biliyordu. Bakır ona yoldařlık veriyordu, Leo da Bakır'a řefkat. Birlikte, ne kadar yavař giderlerse gitsinler, her g n  aydınlatıyorlardı.

Mevsimler deęiřirken Leo ve Bakır birbirlerine yakın kaldılar. Sonbaharda düşen yaprakların arasından yürüdüler. Kışın Leo kalın giyinip Bakır'ın kalın tüylerini fırçaladı. İlkbaharda yavru kuşların uçmayı öğrenmesini izlediler. Bütün bunlar boyunca arkadaşlıkları büyüdü. Leo, yoldaşlığın her yaşta önemli olduğunu ve nezaketin her günü aydınlattığını öğrendi.

Bir akşam Leo'nun annesi ona neden yaşlı atla bu kadar çok zaman geçirdiğini sordu. Leo aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Çünkü Bakır benim arkadaşım," dedi. "Yavaş yürüyor ve ben onun tüylerini fırçalıyorum. Büyük şeyler yapmamıza gerek yok. Sadece birlikte olmak yeterli." Annesi ona sarıldı, nazik ve sabırlı oğluya gurur duydu.

Ertesi sabah Leo bez çantasıyla çayıra koştu. Bakır çitin yanında bekliyordu, krem rengi yelesi esintide dalgalanıyordu. Leo fırçasını çıkardı ve yumuşak kestane rengi tüyleri taramaya başladı. "Günaydın, Bakır," dedi. Yaşlı at onu usulca kokladı ve yan yana sakın yürüyüşlerine başladılar.

Leo, huzurlu yürüyüşlerin ve bir arkadaşla ilgilenmenin harika armağanlar olduğunu öğrendi. O ve Bakır herkese yoldaşlığın her yaşta önemli olduğunu gösterdiler. Nezaket ikisinin de her gününü aydınlatıyor. Ve güneş çayırın üzerinde batarken, oğlan ve küçük at birlikte durdular, huzurlu ve mutlu, en iyi arkadaşlar olarak.